

mégis, az elmondottak alapján megkérdem tőletek: ki vádol engem elfogultsággal? Reménykedem, mert tudom, hogy a történelem kohójában megszülető dolgokhoz képest kisiskolás kézimunka minden, íróasztalnál kiagyalt tervezet. Nem mi írtuk az evangéliumot, nem mi eszeltük ki közösségeinket. Magatartási normáinkat a hűség diktálta. Én nem akartam lelkigyakorlatra menni, nem akartam kisközösséget szervezni. Matematikus akartam lenni és nem teológus. Gondtalan vallási életet szerettem volna élni kemény, hasztalannak látszó viták helyett. Ha mindez mégis volt és van, és a lelkiismeretem nem vádol bűnről, akkor azt kell mondanom: élni fog az egyház, mert minden válságos helyzetben lesznek olyan tagjai és csoportjai, akik elindulnak majd azokon az utakon, amelyekeken egyébként nem kívánnának menni. Egyszerűen azért, mert a szeretet nem tesz lehetővé a városból kifelé vivő utakat.

Minden kudarc ellenére bízom abban, hogy hazai hivatalos egyházunk egyszer megállapítja: érte voltunk és nem ellene. Ha megérti, azt is tudni fogja, hogy a kisközösségek hálózatát élni kell hagyni. Nem harcolni kell ellene, hanem együttműködni vele. A plébánia segítse a kisközösségeket és akkor a kisközösségek is tudják majd segíteni a plébániát. Tekintsük korunkat átmeneti, kísérleti kornak. Azok a struktúrák maradjanak fenn, amelyek életképebbek. Születési folyamatnak, a kisközösségek hálózatai létrejöttének vagyunk a tanúi. Még nem tudjuk, mivé lesz, ami létrejött, de becsüljük a munkát és a hűséget, igyekezzünk megérteni és elfogadni egymást. Marcel Légaut-nak a nehéz helyzetekre érvényes megállapításával fejezem be mondanivalómat: „Csatlakozom azokhoz a keresztényekhez, akik szenvednek és türelmetlenkednek az egyház miatt. De ezt a türelmetlenséget és szenvedést türelemmel és humorral kell elviselnünk.”

1990.

ORBÁN PÉTER

ÍGÉRET

Állhatsz a lábodon,
vagy törve térden,
fekhetsz a porban,
nappal-éjjel.

Azt érzed, senki vagy,
hitedbe a tudat ver éket,
kapaszkodnál,
de nem emel az érdem.

Ám ha elhiszed,
ha akarod és kéred,
ha a könnyed, s a véred is
odaadod érte,

s ha néma torkodból
szakad fel vezeklő ének,
elold a kőtől az Isten,
s újjászül a Lélek!

(2020. 03.03)

FARAGÓ FERENC TANYAI SZILÁNKOK...

Mi saját magunk vagyunk saját magunk *testvérei*,
felebarátai és *ellenségei* is.

Barátainkat megválaszthatjuk, de *önmagunkat* nem.

Ficam. Gyűlöld *felebarátodat*, mint *tenmagadat*!

A barátságban *önmagunk mását*, a szerelemben, pedig
önmagunk hiányát keressük.

Oda fordulni a *baráthoz*, hátat fordítani az *ellenségnek*,
annyit tesz, mint átölelni a világot.

A *barátnak* jót tenni, az *ellenségnek* nem ártani!

Van olyan helyzet, amikor nem a *barátainkra*, hanem
az *ellenségeinkre* van szükség.

A barátok mindig *belül* vannak, de az ellenség mindig
kívül.